

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο δύσκολον. Εὐρέθη κλεις δι' ἧς ἤνοιξαν τὴν μικρὰν θύραν ἐκείνην, δι' ἧς ὁ ὑπὸνέτης ὑπεδέχθη τὸν Ροβέρτον δὲ Καρνοὺλ καὶ τὸν ἀκόλουθόν του. Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν θύραν αὐτὴν δὲν εἶχον θέσει τὸν σύρτην ὀπισθεν, ἤνοιξαν ἀμέσως.

Εὐρέθησαν ἀμέσως ἐν σκοτίᾳ καὶ πρὸ τῆς κλίμακος, ἀλλ' ὁ εὐφυὲς Βιδάρ εἶχε προνοήσει.

Ἐφθασε κρατῶν φανόν, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὸ θυρωρεῖόν του, καὶ ἔσπευσε νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, ἐπειδὴ δὲν ἐπεθύμει νὰ εἰσδύσῃ πρῶτος αὐτὸς εἰς τὸ ἐπικίνδυνον μέγαρον.

Ὁ Μάξιμος ἀπ' ἐναντίας τοῦτο μόνον ἐπεθύμει, καὶ ἐφοβεῖτο μήπως ὁ ἀστυνόμος τοῖς ἀπαγορεύσει τὴν εἰσόδον, ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον ἐγένετο.

Καὶ οἱ δύο ὑπάλληλοι ἔσπευσαν καὶ ἐκείνοι νὰ εἰσέλθωσιν, ἐνῶ ὁ ἀνδρεῖος Πενκορνὲ τοὺς ἠκολούθει, καὶ ὁ Βιδάρ ἔμεινε ὡς ὀπισθοφυλακή.

Μόνῃ ἡ δεσποινὶς Σὲν-Γκρέ ἔμεινε φρονίμως ποιούσα ἐν τῇ ὁδῷ.

Ἀναβάντες τὴν κλίμακα ἐφθασαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου, τὸ ὁποῖον πλήρες κόνεως, ὑπεδήλου ὅτι πρὸ πολλοῦ ἦτο εἰς ἀργίαν.

Τὸ δωμάτιον τοῦτο εἶχε τρεῖς θύρας μετὰ τῆς πρὸς τὴν κλίμακα ὁδηγούσης. Ἡ μία τούτων ἦτο κεκλεισμένη, ἀλλ' εἶχε τὸ κλειδίον ἐπὶ τοῦ κλειθροῦ καὶ ὠδήγει εἰς τὸ ἐστιατήριον, ὅπου ἔλαμπον ἔτι τὰ ὑπὸ τοῦ Γκαλοπαρδὲν ἀναφθέντα κηρία.

Ἡ δὲ τρίτη συνεκοινώνει πρὸς ἀποθήκην τινὰ πλήρη σκευῶν τῆς τραπέζης καὶ ὑαλικῶν.

Οἱ πρὸ αὐτῶν διαβάντες οὐδαμοῦ ἀφῆκαν ἔχνος τῶν.

Μήπως προσέφυγον εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα; Πιθανὸν τοῦτο ἦτο, ἀλλ' ὁ ἀστυνόμος παρετήρησεν, ὅτι τὸ παράθυρον τῆς ἀποθήκης ἦτο ἀνοικτόν, καὶ ἔληγε πρὸ τινος κλίμακος.

Διὰ τῆς κλίμακος αὐτῆς κατήρχοντο εἰς τὸν κῆπον, ὁ ὁποῖος μᾶλλον πρὸς αὐτὴν ὁμοιάζεν, ἐπειδὴ εἶχεν ὀλίγα καὶ θαμνοειδῆ δένδρα.

Ὁ κλητὴρ ὁ κρατῶν τὸν φανὸν ἐπροχώρησε φωτίζας τὰ ἔξω.

— Βλέπω μίαν σκάλαν εἰς τὸν τοίχον εἶπεν ὁ Μάξιμος.

— Τό 'στροψαν, φῶς φανερόν, ἐφώναζεν ὁ Βιδάρ. Καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τοῦ ἄλλο μέρους μόνον οἰκόπεδα ὑπάρχουσι, θὰ εἶνε τόρα καὶ πολὺ μακρὰ.

Ὁ ἀστυνόμος ἐσκέφθη, ὅτι προτοῦ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ λοιπὸν οἶκημα, ἔπρεπε νὰ ἐξετάσῃ τὰς πιθανότητας τοιαύτης φυγῆς. Κατῆλθε λοιπὸν εἰς τὸν κῆπον καὶ πάντες οἱ λοιποὶ τὸν ἠκολούθησαν.

Ὁ Μάξιμος καλῶς εἶχεν ἰδεῖ. Κλίμαξ ἦτο προσηρμοσμένη ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ περιβάλλοντος τὸ κηπάριον. Κλητὴρ τις ἀνερριχθῆναι καὶ παρετήρησεν ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἑτέρα ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πλευρᾶς. Αἱ δύο αὐταὶ κλίμακες συνηνοῦντο ἐπὶ

τῆς κορυφῆς, ὥστε ν' ἀναβῇ καὶ καταβῇ τις ἦτο ἀπλοῦν παίγνιδιον.

Αἱ προφυλάξεις, τὰς ὁποίας εἶχον λάβει, ἐδήλουν ἄρκετὰ, ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ μεγάρου αὐτοῦ ἀνέμενον ὅτι θὰ ἠναγκάζοντο νὰ πηδήσουν ἐκεῖθεν, ὥστε ἐκ τῶν προτέρων εἶχον ἐξασφαλίσαι τὴν ὑποχώρησιν τῶν.

Παρὰ τὴν βᾶσιν τῆς κλίμακος διετηροῦντο ἔτι οἱ τύποι ποδῶν διελθόντων.

Ἦσαν πολλοὶ καὶ διαφόρων μεγεθῶν. Πέντε ἢ ἑξ ἄτομα διήλθον ἐκεῖθεν· ἄλλως δὲ τὰ ἔχνη ἦσαν πολὺ συγκεχυμένα.

Ἐν τούτοις ὁ Μάξιμος κύβας χαμαί, ἀνεγνώρισεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὸν τύπον τῶν ὑποδηματίων γυναικός, τὰ ὅποια ἐδήλουν τὴν διάβασιν ἐκεῖθεν γυναικός, τῆς κυρίας Σερέζαν.

Βεβαίως δὲ δὲν ἐγνωστοποίησε τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ταύτην εἰς τὸν ἀστυνόμον.

Τὸ ἔργον τοῦ ἔληγεν ἐνταῦθα καὶ ἡ παρουσία τοῦ ἦτο περιττή, ἥδη δ' ἐσκέπτετο νὰ ἐγκαταλείψῃ τοὺς λοιποὺς καὶ νὰ φύγῃ. Ἐκρίνεν ὅμως καλὸν νὰ περιμένῃ τὸ τέλος τῆς κατ' οἶκον ἐπισκέψεως καὶ σὺν ὧδε τὸν ἀστυνόμον μέχρι τέλους.

Ἡ οἰκία ὀλόκληρος ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω ἠρευνήθη. Οὐδὲν εὑρον. Ὁ ἀστυνόμος ἄρκετὰ ταρχαθεῖς ἠρέσθη νὰ λάβῃ σημείωσιν μόνον τῶν ὀνομάτων τῶν παρσταντων, ἐν πάσῃ περιστάσει καθ' ἣν ἤθελον κληθεῖ μάρτυρες ἐπὶ δικαστηρίου, ἂν καὶ ἡ περίστασις αὕτη τῷ ἐφάνετο λίαν ἀπίθανος, ἐπειδὴ ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ πιστεύῃ εἰς ὑπερφυσικόν τι μυστήριον.

Ὁ Μάξιμος ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ τὴν διεύθυνσιν του, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ εἴπῃ καὶ τί ἐγνώριζε περιπλέον περὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς.

Ἀντὶμείψεν εἰς τὰ πλουσιοπαρόχως τὸν κύρ Βιδάρ, ἀπεχαιρέτισε τοὺς δύο ὑπαλλήλους, προσκλήσας αὐτοὺς συνάμα εἰς γεῦμα καὶ ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς ἀμάξης τοῦ Νικόλα, λέγων καθ' ἑαυτόν :

— Πόσα ἔχω νὰ διηγηθῶ αὐριον εἰς τὴν κόμην σας.

Ἐπεται συνέχεια.

Αἰσιμας

Charles Nodier

ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ

Διήγημα

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Μετά τινος ἡμέρας ἤμην εἰς τὸ Μιλανόν.

Εὐρισκόμην ἐκεῖ ὅλως ἀσκόπως. Ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν ἀφικνεῖται ἐποχή, καθ' ἣν παυόμεθα ποιοῦντες χρῆσιν τῶν ἡμερῶν ἡμῶν τὰς φθείρομεν.

Καὶ αὕτη τοῦ Γερβασίου ἡ διήγησις εἶχεν ἀφήσει ἐν ἐμοὶ θλιβεράν ἐντύπωσιν, ἀλλ' ἀσταθῆ καὶ ἐλαφράν, ὡς τὴν ἐντύπωσιν ὀνείρου, ἧς ἀγνωστὸς ὁποῖος ἀνεξήγητος σύνδεσμος ἰδεῶν ἐξεγείρει κατὰ καιροὺς τὴν ἀνάμνησιν.

Δὲν ἐζήτουν ἤδη τὴν μετὰ τῆς ἀριστο-

κρατίας συναναστροφὴν, δὲν ἀπέφευγον ὁμῶς αὐτήν. Καὶ ἐν αὐτῇ δυνατόν νὰ εὐρεθῇς μόνος ὡς ἐν ἐρημίᾳ, ἂν ἐν τούτοις, καὶ τότε δυστυχία εἰς σέ, δὲν συναντήσης τινὰ ἐκ τῶν τολμηρῶν ἐκείνων περιηγητῶν, οὓς εἶδες ἱσταμένους πρὸ τοῦ καταστήματος τοῦ Τορτώνη, οἵτινες ἔχουσι τὴν κόμην πρὸς τὰ ἐπάνω, φέρουσιν ἡμίκλαστον καὶ φαῖας περικνημίδας, καὶ ὁμιλοῦσι μεγάλως. Τοιοῦτόν τινὰ συνήνητησα.

— Σὺ ! ἀνέκραξεν ὁ Ρομπερτίλ.

— Σὺ ! ἀπεκρινάμην.

Ἐκεῖνος ἐξηκολούθει ὁμιλῶν ἐν ὅσῳ ὁμῶς αἱ φράσεις αὐτοῦ ἐφθάνον εἰς τὰ ὦτά μου ὡς συγκεχυμένους βόμβος ἐνοχλητικοῦ ἐντόμου, τὰ βλέμματά μου εἶχον ριφθεῖ ἐπὶ νεαρῶς γυναικὸς σπανίας ὥραιότητος, ἧτις ἦτο ἐνδεδυμένη πολυτελῶς, καὶ μόνῃ, ρεμβῇ, μελαγχολικῇ, ἱστατο ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ ὑποβάθρου τῆς κιονοστοιχίας.

— Ἀ ! ἐννοῶ, μοὶ εἶπεν ὁ φίλος μου, ἐντεῦθεν θέλεις ν' ἀρχίσῃς, ἀξίζει τὸν κόπον ! Γνωρίζω τὴν ἐξησκημένην καλαισθησίαν σου, ἧτις σὲ διέκρινε μετὰ τῶν πάντων τῶν ἐρασιτεχνῶν. Κάμε λοιπὸν ἔναρξιν. Εὐρίσκεται εἰς τοιαύτην θέσιν, ὥστε θὰ δεχθῇ καὶ τὸν πρῶτον ἐλθόντα, καὶ ἄνθρωπος ὡς σὺ μὲ τόσχα προτερήματα !.. θὰ ἐπειρώμην καὶ ἐγώ, ἂν δὲν εἶχον συλληφθεῖ ἄλλαχού.

— Ἀληθῶς, ἀπεκρινάμην ἀναμετρῶν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός. Εἶνε δυνατόν !

— Ἐμπρός ! ἡ καρδιά εἶνε ἀπησχολημένη ! σὺ συνεχέντρωσες τὴν προσοχὴν σου ἀπασαν εἰς ἐκείνην ! Εἰπέ ὁμῶς, δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον οἱ ὥρατοι αὐτοὶ ὀφθαλμοὶ ἂν ἔμεινον αἰωνίως κεκλεισμένοι ;

— Τί ἐννοεῖς ;

— Τί ἐννοῶ ; Αὕτη ἐγεννήθη σφυλὴ· εἶνε θυγάτηρ πλουσίου ἐμπόρου, ὅστις τὸ τέκνον μόνον τοῦτο ἀπέκτησεν ἐκ συζύγου, τὴν ὁποίαν ἠγάπα καὶ ἧς ὁ θάνατος τῷ ἀφῆκε βαθεῖαν θλίψιν.

— Τὸ πιστεύεις ;

— Βεβαίως, ἀφοῦ κατέλιπε τὴν οἰκίαν του καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀφοῦ πρῶτον διένειμε μεγάλω πρεπῇ δῶρα εἰς τοὺς ὑπαλλήλους του καὶ μισθοὺς εἰς τοὺς ὑπὸνέτας του.

— Καὶ κατόπιν τί ἀπέγινεν ; ὑπέλαβον μετ' ἀνυπομόνου περιεργίας, ἧτις βελήδον ἠϋζάνεν.

— Ὡ ! εἶνε ὀλόκληρος μυθιστορία... θὰ πλήξῃς... ἔπειτα, γνωρίζω καὶ ἐγώ ! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μετέβη ὅπου μεταβαίνοντες πάντες ἀπαξ, διὰ νὰ λέγωμεν κατόπιν ὅτι ὑπήγαμεν, δηλαδὴ εἰς τὴν ψυχρὰν κοιλάδα τοῦ Σαμουνύ, τῆς ὁποίας ἐγὼ οὐδέποτε τὸ θλιβερόν μεγαλεῖον ἠγνόησα, καί, παραδοξὸν ! ἔμεινε ἐκεῖ ἔτη τινά. Δὲν ἤκουσες νὰ ὁμιλῶσι περὶ αὐτοῦ ; ἔχει ὄνομα πρόστυχον... κύριος Ροβέρτος.

— Τέλος ; ὑπέλαβον.

— Τέλος, ἐξηκολούθησεν, ἡ μικρὰ κόρη, ἰάθη καὶ ἐπανεκτέθη τὴν ὄρασιν. Ὁ πατὴρ τῆς ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς Γενεύην..

όπου ἡ νέα ἡγάπησε τυχοδιώκτην τινά, μετὰ τοῦ ὁποίου ἔφυγε, διότι ὁ πατήρ της δὲν συγκατετίθετο εἰς τὸν γάμον τοῦτον.

— Ὁ πατήρ της θὰ εἶχεν ἐννοήσει τὸν ἀθλιὸν αὐτόν.

— Βεβαίως, διότι ὁ τυχοδιώκτης ἀφικόμενος εἰς Μιλάνον ἐγένετο ἄφαντος μὲ ὅλον τὸν χρυσὸν καὶ τοὺς ἀδάμαντας τοὺς ὁποίους εἶχε κατορθώσει νὰ κλέψῃ. Λέγουσι δὲ ὅτι ὁ τυχοδιώκτης αὐτός ἦτο νυμφευμένος εἰς Νεάπολιν, καὶ ὅτι εἶχε καταδικασθεῖ εἰς θάνατον ἐν Παδούῃ. Ἡ δικαιοσύνη τὸν ἀνεζήτησε.

— Καὶ ὁ κύριος Ροβέρτος ;

— Ὁ κύριος Ροβέρτος ἀπέθανεν ἐκ θλίψεως, τὸ συμβῆν ὅμως τοῦτο δὲν ἔκαμε καὶ μεγάλην ἐντύπωσιν, διότι ὁ κύριος Ροβέρτος ἦτο ἀνθρώπος παραδόξων ἰδεῶν, μεταξύ δὲ ἄλλων ἀνοησιῶν, ἐσκόπευε διὰ τὴν θυγατέρα του τὴν γελοιωδεστέραν ἀποκατάστασιν. Πιστεύεις ὅτι ἤθελε νὰ τὴν νυμφεύσῃ μὲ ἓνα τυφλόν ;

— Τὴν δυστυχῆ !

— Ὅχι τόσο δυστυχῆ, ἀγαπητέ μου ! μόνον ἡ ὑπόληψις αὐτῆς εἶνε ὀλίγον κακῆ, τῇ ἀληθείᾳ· ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἡ συνέπεια τοῦ σφάλματος τῶν δυστυχῶν αὐτῶν πλασμάτων. Καὶ ὅμως ἡ ὑπόληψις μόνον εἰς τοὺς πτωχοὺς χρησιμεύει ...

— Ἀληθῶς !

— Παρατήρησον λοιπόν ! Ἄ φίλε μου ! ἔχει τις πολλὰ προνόμια ὅταν ἔχει διακοσιῶν χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα καὶ ὀφθαλμοὺς ὡς ἐκείνους ἐκεῖ !

— Ὁφθαλμοὺς ! ὀφθαλμοὺς ! κατὰρ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν της ! ἐκεῖνοι τὴν κατέστησαν δυστυχῆ ! ἐκεῖνοι κατέρριψαν αὐτὴν εἰς τὴν ἀβύσσον !

Ἐν τῇ καρδίᾳ μου ὑπάρχει ὕψις τρομερᾶς σκληρότητος. Θέλω οἱ προξενήσαντες εἰς τοὺς ἄλλους σπαραγμοὺς καὶ θλίψεις, νὰ ὑποφέρωσι καὶ οὗτοι διὰ μιᾶς πάντα ταῦτα. Καὶ θέλω ἡ ποινὴ τῶν αὐτῶν νὰ ᾖ τρομερά, βαθεῖα, σπαρακτικὴ καὶ ἀκαταγώνιστος· θέλω νὰ ἐπικάθεται τῆς ψυχῆς ὡς σιδηρὸς πεφυρακτωμένος· θέλω νὰ εἰσδῇ εἰς τὸν μυελὸν τῶν ὀστέων ὡς μύλυθος ἀναλελυμένος καὶ νὰ περιβάλλεται πάντα τὰ ὄργανα τῆς ζωῆς ὡς ὁ θανατηφόρος τοῦ κενταύρου χιτὼν. Θέλω ὅμως νὰ διαρκῇ ὀλίγον καὶ νὰ καταλήγῃ ὡς ὄνειρον.

Παρετήρουν τὴν Εὐλαλίαν διὰ βλέμματος, ὅπερ προξενεῖ τρόμον εἰς τὰς γυναῖκας, ὅποταν δὲν κολακεύῃ αὐτάς. — Ἀγνοῶ πόθεν ἔμαθον τὸ βλέμμα τοῦτο. — Ἐκείνη ἠγέρθη καὶ ἔστη πρὸ ἐμοῦ ἀκίνητος, σχεδὸν τετρομασμένη.

— Ἐπλησίασα βραδέως. — Καὶ ὁ Γερβάσιος ! τῇ εἶπον ...

— Τίς ;

— Ὁ Γερβάσιος !

— Ἄ ! ὁ Γερβάσιος ! ὑπέλαβε καλύπτουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ τῶν χειρῶν αὐτῆς.

Ἡ παράδοξος ἐκείνη σκηνὴ ἠδύνατο νὰ ἐκπλήξῃ καὶ τὴν εὐθαρστοτέραν ψυχὴν. Ἡ

παρουσία μου ἐκεῖ ἐπέτρεπε τόπον μετανοίας ἢ τύψεως.

— Ἄ ! Ὁ Γερβάσιος ! ὑπέλαβον παρὰ φόρως καὶ συλλαβὼν αὐτὴν ἐκ τοῦ βραχίονος. Ναί, ὁ Γερβάσιος, τί τὸν ἔκαμες ;

Ἡ Εὐλαλία ἔπεσε χαμαὶ ... ἔκατε δὲν ἔμαθον τί ἀπέγινεν.

Ἐπέστρεψα εἰς Σαβοῖαν διὰ τοῦ ὁδου ὁ Ἅγιος Βερνάρδος. Διέσχισα τὴν Μαύρην Κεφαλήν. Ἐπανεῖδον τὴν κοιλάδα.

Ἦτο ἡ αὐτὴ ὥρα, ἡ αὐτὴ θέσις, ὁ αὐτὸς βράχος. Μόνον ὁ Γερβάσιος δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Ὁ ἥλιος τὰ πάντα ἐθέρμαινε, τὰ ἔα ἐξέπεμπον τὸ ἄρωμα αὐτῶν, καὶ τὰ ρόδα τῶν Ἀλπεων ἀντέβαλλον.

Ἄλλ' ὁ Γερβάσιος δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Ἐπλησίασα εἰς τὴν θέσιν, εἰς τὴν συνήθως ἐκάθητο. Εἶχε λησμονήσει ἐκεῖ τὴν μακρὰν ἐξ ἀρουφύλλου ράβδον του, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦτο προσδεδεμένη πράσινος ταινία φέρουσα γράμματα ἀνακοίως τετυπωμένα. Τοῦτο μὲ ἐνέπλησεν ἀνησυχίας.

Ἐφώνησα μεγαλοφώνως τὸν Γερβάσιον· — φωνὴ τις ἀπεκρίνατο· Γερβάσιος ! ἐνόμισα ὅτι ἦτο ἡ ἡχώ.

Ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος τοῦτο καὶ εἶδον τὴν Μαργαρίταν κρατοῦσαν κῦνα δεδεμένον. Ἀμφότεροι ἔστησαν. Ἀνεγνώρισα τὸν Πύκ, ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἐφάνη ἀναγνωρίζων με. Ἐκτακτὸν τι συνετάρασεν αὐτόν· ὡσφραίνετο τὸν ἀνεμον, ἐκράτει τὰ ὦτα ἀνυψωμένα, τοὺς δὲ πόδας τεταμμένους καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ τρέξῃ.

— Ἀλλοίμονον ! κύριε, μοι εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, μήπως εἶδετε τὸν Γερβάσιον ;

— Τὸν Γερβάσιον ; ἀπεκρινάμην. Ποῦ εἶνε ;

Ὁ Πύκ ἀκούσας τὴν φωνὴν μου ἐστράφη ὅπως μὲ παρατηρήσῃ, μὲ ἐπλησίασε, ἔλειψε τὴν χεῖρά μου καὶ κατόπιν ἔλαβε πάλιν τὴν προτέραν αὐτοῦ στάσιν.

— Κύριε, μοι εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, τώρα σὰς ἐνθυμήθην. Εἴθε σεῖς, ὅστις τοῦ ἐδώκατε τὸν σκύλον αὐτόν πρὸς παρηγορίαν του... Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἐτυφλώθη καὶ αὐτὸς ὅπως ὁ κύριός του ... εἶνε τυφλὸς τώρα.

Ἀνύψωσα τὰς τρίχας τοῦ μετώπου τοῦ Πύκ· ἦτο τυφλός. Ὁ Πύκ ἀπέστρεψε τὴν κεφαλὴν, ἔλειψε πάλιν τὴν χεῖρά μου, καὶ κατόπιν ἐγρύλισεν.

— Δι' αὐτό, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαργαρίτα, ὁ Γερβάσιος δὲν τὸν ἔλαβε χθὲς μαζί του.

— Χθὲς, Μαργαρίτα ! ὁ Γερβάσιος δὲν ἐπέστρεψεν ἀπὸ χθὲς !

— Ἄ ! κύριε, εἶνε πρᾶγμα ἀκατανόητον καὶ οὐδεὶς τὸ ἐννοεῖ. Τὴν κυριακὴν συνέβη ἐδῶ μεγάλη θύελλα, ἔφθασε δὲ κύριός τις, ὀρκίζομαι ὅτι θὰ ἦτο Ἄγγλος, ὁ λόρδος, ὁ ὁποῖος ἐφόρει πῖλον ἀχύρινον μὲ πολλὰς ἐπάνω ταινίας, καὶ εἰς τὰς χεῖράς του ἐκράτει ράβδον διὰ τοὺς πάγους... ἀλλὰ ὅλος βρεγμένος !

— Τί σχέσιν ἔχει αὐτό ;

— Ἐνῶ ἐγὼ ὑπῆγα νὰ φέρω ξύλα καὶ

ἀνάψω τὸ πῦρ, ὁ κύριος Ρομπερτίλ ἔμεινε μόνος μὲ τὸν Γερβάσιον.

— Ὁ κύριος Ρομπερτίλ !...

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομά του· δὲν γνωρίζω τί εἶπεν εἰς τὸν Γερβάσιον καὶ ἦτο χθὲς τόσο λυπημένος ! Καὶ ὅμως εἶχε τόσην βίαν, νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πεδιάδα, τόσην βίαν, ὥστε μόλις ἔλαβα καιρὸν νὰ ρίψω εἰς τοὺς ὤμους τοῦ τὸν μανδύαν του, διότι, σὰς εἶπον, εἶχε πολὺ βρέξει καὶ ἔκαμνε ψύχος καὶ ὑγρασίαν. «Μητέρα, μοι εἶπεν ὅταν ἐξήλθομεν, κράτησε σὲ παρακαλῶ τὸν Πύκ· ἡ ζωηρότης τοῦ μου εἶνε ὀχληρά, ἔπειτα ἂν μοῦ φύγῃ ἐκ τῆς χειρὸς τὸ σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου τὸν κρατῶ, δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ τὸν εὕρω πλέον, οὔτε αὐτὸς νὰ εὕρῃ ἐμέ». Ἐφερα λοιπὸν τὸν Γερβάσιον ἐδῶ καὶ ὅταν ἐπέστρεψα νὰ τὸν φέρω ἀπ' ἐδῶ εἰς τὴν καλύβην, δὲν τὸν εὕρον.

— Γερβάσιος ! ἀνέκραξα, καλέ μου Γερβάσιος !

— Γερβάσιος ! υἱέ μου Γερβάσιος, ἀνέκραξεν ἡ ταλαίπωρος γυνή.

Ὁ δὲ Πύκ ἔδρανε τὸ σχοινίον τοῦ καὶ ἐπῆδα ἀνυπομόνως περὶ τῶν ἡμῶν.

— Ἄν ἀφίνατε τὸν Πύκ, ἴσως ἐπαυρίσκε τὸν Γερβάσιον.

Τὸ σχοινίον τοῦ, καὶ ἀγνοῶ ἂν εἶχον σκεφθεῖ τὸ μέσον τοῦτο, εὐρέθη κεκομμένον.

Μόλις ἔσχον τὸν χρόνον ὅπως παρατηρήσω. Ὁ Πύκ ὤρμησεν, ἐποίησε τέσσαρα πηδήματα, ἤκουσα δὲ ἐν τῷ βαράθρῳ τοῦ Ἀρβέυρον τὸν δούπον σώματος πίπτοντος.

— Πύκ ! Πύκ !

Ἐσπευσα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀλλ' ὁ μικρὸς κύων εἶχε γίνῃ ἄφαντος, καὶ μόνον, εἶδον κυνοῦν μανδύαν ἐπιπλέοντα τῆς ἀβύσσου, ἥτις συνεστρέφετο....

I. Δ. Ζ.

ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἐξωτερικῇ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θεσαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γουζαλές..... Δρ. 4,50 (4,70)

«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)

«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Émile Chevalier..... Δρ. 4,50 (4,70)

«Ὁ Γῆδος τοῦ Μοντεχρήστου», μυθιστορία ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφρασθεῖσα (τόμ. 4) Δρ. 7 (7,50)

«Ὁ Διὰβολο - Σίμων, μυθιστορία Ponson-De-Terrail Δρ. 4,50 (4,70)

«Αἱ Ἐχθραὶ Μπερές», μυθιστορία Catulle Mendès..... Δρ. 4,50 (4,70)

«Τὰ Ἐκατομύρια τοῦ κ. Ἰωραμίαν», μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισβούργ (τόμ. 2) Δρ. 7 (7,50)

«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pousson - De - Terrail Δρ. 4,50 (4,70)

«Ὁ Πύργος τῶν Φασμάτων», μυθιστορία Εὐα-βιὲ - Δὲ - Μοντεπέν Δρ. 4,50 (4,70)